СОРОК ОДИН РІК ТОМУ

Перекреслено Жовтнем.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ПЕРЕЦЬ

№ 20 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1958

Здоровенькі були!

Із святом Вас, друзі мої читачі, із Жовтнем Великим! І вже сорок першим!

В труді героїчнім — і вдень і вночі — під сяйвом його ми діла наші вершим: відомі на всесвіт великі діла, якими по праву гордяться народи!

Погляньте навколо! Мов сад розцвіла земля наша рідна — Вітчизна Свободи. Заводи-гіганти, невидані ГЕС, пшеничні моря і оновлені села... Наснагу і сили для звершень-чудес дають нам його життєдайні джерела!

Хіба тільки нам? Подивіться навкруг: на Захід і Схід — все зростають колони...

То Жовтень — людей визволитель і друг — по світу іде!

А з Жовтнем — мільйони:
китайці,
корейці,
в'єтнамці ідуть,
угорці
і чехи
й словаки,
румуни,
болгари
— щаслива їх путь!—
Йдуть німці,
албанці,
поляки...

А далі — загарбникам наперекір! — йдуть ті, що встають проти гніту. А далі — усі, що воюють за мир, за спокій і щастя для світу!

Їм Жовтня ідеї наснагу дали боротися в братнім союзі.

ВІТАЛЬНИЙ ЛИСТ МОЇМ ДОРОГИМ ЧИТАЧАМ

І я їм кажу:

— Здоровенькі були!

— Із Жовтнем, із святом Вас, друзі!

Хай казиться Даллес від страху в злобі, лютують нові форрестоли — людей, що відстоюють мир в боротьбі, — врагам не здолати ніколи! Дарма натяга він воєнний картуз і хоче Китай залякати. З Китаєм — народи, Радянський Союз, що зможуть картуз той «зім'яти»! Зім'яти, зламати (є сила така!), втопити усі його судна, — увесь його флот, що по світу блука, немовби та сука приблудна. Дарма біснуватий палій помишля страшити народи війною. Дарма забува, чий супутник кружля щодня над його головою! Не вдасться, і лусне, як булька з води, його чергова авантюра. Могучі народи говорять:

— Гляди!.. Зачепиш — тріщатиме шкура!

Дарма й Аденауер цілить на схід фашистську лупцьовану шкапу. Хай краще вивчав би на старості літ безславну «теорію драпу». Згадати б тепер і повчити якраз «уроки» й британському леву: він також одержав по реорах від нас у пам'ятну пору Жовтневу!

Панам, які бомби на мир підняли і сіють у світі тривоги, кажу я (замість «Здоровенькі були!»):

— Поткнетесь — протягнете ноги!

А Вам я іще раз, мої читачі, здоров'я і радості зичу. Дерзайте, творіть, шахтарі, орачі! Вітчизна ваш труд возвеличить! А тих, які нам заважають часом (чинуші, черстві бюрократи), — давайте, шановні, перчити разом, мітлою з дороги змітати! Таких я візьму на колюче перо, на сміх підніму по заслузі.

Приємніш нема, як робити добро! До праці, брати мої, друзі! Хай гори вугілля дає наш Донбас, хай родить земля нам удвічі, хай більше будівель хороших для нас підводять майстри-будівничі! Ми йдем в комунізм. В ньому з Вами нам жить. Упевнено йдем... І для цього — хай кожен із нас прагне більше зробить, щоб швидше дійти нам до нього!

...Сіяє над світом Жовтнева зоря, розлунює пісня крилато. Сьогодні в народу — бійця й трударя — велике і радісне свято!

Сіяє зоря, звеселяючи світ, доходить до кожного серця...

Із святом Вас, друзі!
Сердечний привіт
Усім Вам —

Від Вашого ПЕРЦЯ!

Привітання записав
Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

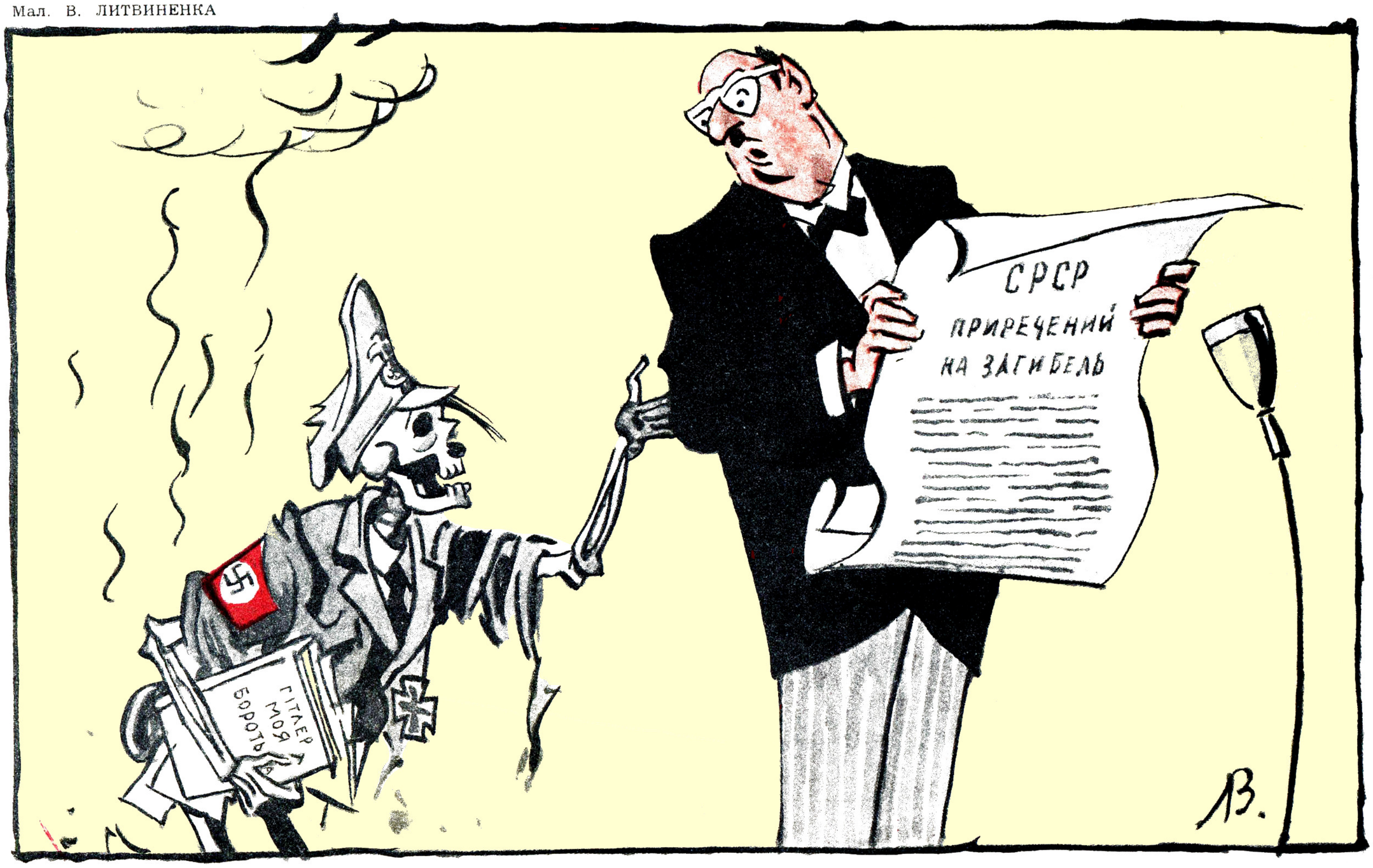

— Я теж пророкував загибель СРСР...

Остап ВИШНЯ

— Почекайте, почекайте! Ще два тижні й гамба! І пара з них не піде! Те вже ми знаємо! Два тижні! А там оті всі ради, оті всі незаможники, ота вся «братія» — аж залопотить!

— Так, так! Я вже чув. Агличанка як ударить з Білого моря, а Франція як оперіщить з Чорного, а Польща — з-за Збруча, а Врангель — з Румунії! Два, брат, тижні, й кришка! Співай — «трубу з димом»!.. Петлюра так само не спить. Що ото вони в газетах пишуть?! Та брешуть, сучі сини, й не почервоніють! Знаємо ми їхні газети!

— Та що там говорити! «Знаменіє» ж було таке! Баба Мелашка в Василля розказувала, що не встигла вона курки поглядіти, а воно як засяло, як засяло. Півень як закукуріка, а Рябко як заскавучить!.. А тоді з-поза хлівця голос такий, ніби Миколи святого Мирликійського:

— «Неси, раба божа Мелашко, до отця Йвана десяточок крашанок. Та двадцять тисяч радзнаками по сьогоднішньому курсу, треба молебня мені святому одправити, бо ще два тижні — і більшовики впадуть»!

А вони пишуть:

— Ми міцні! Ми дужі! Писало б їх і вздовж і впоперек! Два тижні їм панувати!

Отаке скрізь — «Два тижні»... І капут...

І от на тобі:

— Англія признала!

— Італія признала!

Наввипередки женуться!

Пуанкаре і той уже розгониться...

. . . . . .

Дарма й півень кукурікав... І Рябко скавучав... І сяяло даремно!

1924 рік.

От хоч як криєшся, хоч як конспіруєшся — нічого не виходить! Усе видко! Як те шило з мішка — так і вистромиться.

І все видать...

Наші, приміром, радянські, інтимні, сказать би, справи... Не заховаєш... Ніяк не заховаєш...

Думаєш, що не тільки ти та кум з кумою твої знають, а воно — зирк: уся Бразілія вже про це говорить...

Та все тобі до рубчика, до ниточки їй відомо.

Ось прочитайте, що друкує бразільська українська газета «Праця», що виходить у м. Прудентополісі, в № 52, від 27 грудня 1923 року. — «Директором» тої газети є Б. Лопатюк.

«Більшовики надають дітям кінські імена. Більшовицькі безвірники в своєму зогиджуванню віри дійшли до того, що вже не дають хрестити дітей. Дають їм самі які-небудь імена, лише не імена святих. І так називають дітей: «Ворон», «Сірий», «Каштан», «Гнідий», «Дерешуватий» і т. д...».

Звідки в Лопатюка така поінформованість?!

Ідуть собі кум з кумою до батьків, сідають за чашкою чаю й вигадують, яке б ім'я дати дитині. Нікого в хаті більш немає, вони самі... Ну, назвуть ту дитину, — відповідно до того, чи вона — «лошачок», чи «кобилка»: — «Гнідим», чи там «Буланою»... І поросходяться...

А Лопатюк знає...

Бо він «директор» газетний... Мусить знати всі сенсації. І знає...

А головне, що це — правда...

Ми й не криємось...

Тільки ж треба було пояснити своїм читачам, через віщо саме більшовики дають дітям «кінські імена»...

Не думайте, що так ото спроста: давай, мовляв, кіньми будемо...

Ні... Причина глибша...

Я поясню це, спеціально для Лопатюків...

Коли більшовики скинули царя, повигонили панів і забрали владу до своїх рук, бог їх покарав... Почали у них плодитися не діти, а лошата... Факт... Родиться, задере хвоста та як двине в Комсомол...

Ну, як же ви таких дітей «святими» йменнями зватимете? Незручно... І почали надавати «кінські».

Шоб «святі» не образились...

Бо в нас був уже такий один випадок...

Опоросилась в одному радгоспі свиня. Завідувач не подумав, узяв та й назвав поросят «Лопатюками»... Рахубу мав... Як зчинили свині бунт!

— За що, — кричать, — ти нас ображаєш?! Що ми тобі — «директори» «Праці» бразільської чи що? Ми чесні свині!

...Образились...

. . . . . .

1924 рік.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Дідусю, звідки взялася Земля?
— А ми її в 1917 році у поміщиків відібрали.

---

3 маловідомих творів.

ЛЕНІНСЬКОМУ

КОМСОМОЛУ

40 РОКІВ

Крокуй вперед, комсомольськеє плем'я!

Мал. К. ЗАРУБИ

Комсомолу — 40 літ!

(МОЛОДІЖНІ СПІВАНКИ)

Над простором вістка лине,
Облітає цілий світ:
В комсомольців — іменини!
Комсомолу — сорок літ!

Сорок років — це немало!
Сорок літ — а скільки справ!
Скільки труднощів всіляких
Комсомол наш подолав.

Про діла його знаменні
По країні чути спів —
В комсомолу на знамені
П'ять величних орденів.

Комсомолу, наче сонце,
Образ Леніна сія,
У серцях у комсомольців
Дороге його ім'я.

До завітної Комуни
Всіх нас Партія веде,
Вічно сильний, вічно юний
Комсомол за нею йде.

У війну у громадянську
Він на бій із паном став
І за владу за радянську
Кров гарячу проливав.

У труді, як у поході,
Вірний партії загін —
По війні доми й заводи
Він підводив із руїн.

Комсомольці — добра вдача!
Запальні і молоді,
І завзяті, і гарячі,
Й непоборні у труді.

Комсомол в нові походи
Йде туди, де боротьба,
Де будуються заводи,
Де вирощують хліба.

Комсомольці роблять справно,
На віки, а не на час!
Знають працю їхню славну
Криворіжжя і Донбас.

Скаже партія лиш слово,
Шлях покаже до мети —
Комсомол завжди готовий
У новий похід іти.

Комсомолець на відмінно
Працювати всюди звик.
Комсомол — чудесна зміна
І надійний помічник.

Молодим, юнацьким кроком
Комсомол вперед іде.
Хоч йому і сорок років, —
В нього серце молоде.

Комсомолу честь і слава,
Спілці молоді — хвала,
Бо ж вона у перших лавах
Золоті вершить діла.

Ю. КРУГЛЯК.

ДОПИТ

Парафіяни шушукалися поміж собою. Угадували — хто вдостоївся: кому в темну ніч гетьмано-німці всучили у руки кермо влади.

Біля вівтаря стояли дві пузатеньких кандидатури: Сидір Нетесаний і Сидір Розтесаний.

У Сидора Розтесаного — корови, воли і млини, і на чумарці блищала тонесенька засідательська бляха.

У Сидора Нетесаного — корови, воли і млини, і на шиї висів дебелий волосний цеп з товстелезною старшинською бляхою.

Дебелий цеп переміг: високого благочестя удостоївся Сидір Нетесаний.

Розчинилися царські врата, і благочинний, ревонувши «Вонмем!», власноручно притулив до праведних губ святого хреста.

— Цілуйте, Сидоре! Давіть крамолу!

Нетесаний плямкнув висвяченими губами і широко замахав руками. Рясно тулив пучки на лоба і на черево.

Сердешні молитовки всевишньому воздавав...

Не забув милостивий раба свого вгодливого, не забув. Витяг з геєни вогненної... Витяг і посадив на трона голови волосної управи.

Новоз'явлена волосна влада потихеньку чухалася у церковці божій і облесливо позирала на старовинну водяну стихію — світовий потоп.

На картині упоєний виноградним соком біблейський муж Ной голеньким непритомно лежав на горі Арарат. Ледачі сини — Сім, Хам і Афет — не прикрили рядном ні голі батьківські стегна, ні того, що в анатомії називається додаткова структура...

Обраний молільник дивився, дивився на біблейську гулянку та сіп за спідницю свою половину.

— Палажко! Глянь! Які люди! Небесні... А ти на мене гримаєш!

— Хе! Сказонув... Це ж на святій горі, а ти в чортячому рівчаку валявся!

Подружжя одночасно побожно перехрестилося.

— Господи! Прости нас грішних! Прости і зрозумій — нечестивий крутить православним людом! Усякі витівки витіває. Верхи їздить, катається, і боже, боже, чого тільки лукавий не вигадує. В кошари, у свинюшники заводить... Зеленої неділі сатанюка до самого ранку по вонючому болоті водила... Музиками вигравала, ратицями вибивала і солоденькими вергунцями щедро пригощала... Прокинувся — крий тебе сила божа! Окаянний по саму зав'язку нагодував — повного рота коров'ячого кізяка напхав! Щоб ти сказився, розпроклятий! Цілий день довелося полоскати ясна противнющим денатуратом. Тпху!.. Навождення!..

Сплюнув і опам'ятався: плюю в святій церкві. Благовійно підвів угору голову й спокутливо заблагав:

— Милуй, боже! Не карай! Карай поганих агітаторів... Вони, кляті, доказують — тебе нема!

Ублагавши, — всепростимий помилував, — Нетесаний примруженим оком повів по церкві—чи не кружляють поблизу підступні голодранці? До чого анцихристи додумалися — земельку хотіли з-під хазяйських ніг висмикнути! А чорта пухлого не хотіли! Я, як риба об лід, бився... Дбав, не спав, по клаптику до купи пригортав. А воно десь блукало, десь байдикувало, хвости волам крутило, приходить і розгортає більшовицьку програму — земля народу! Згинь, волоцюго! Не понімаєш вічного закону: голим родився, голим ходи, голим і телята паси! Слава богу, порядошні люди в касках прийшли... Хто розбирав, хто розкрадав? Хто хазяїв обижав? Та батогами, та нагаями, та шомполами!..

Згадав і розчулено перехрестився.

— Ух, поганющі! Доказували — бога нема! А він, голубчик, всемогутньо прибув у кованих чоботях. Та який бог сильний — германський!

Удоволений принесеним порядком, статечний хазяйчик веселенько шморгонув носом.

— ...Самі і в хату зайшли, самі й попросили! «Гер Нетесаний! Мі вас прохайт, назначайт вас комендант! Германія хотіл кушайт курка, яйка, шпек... Ваш люд не понімайт. Бунтовайт... Не давайт».

— Визволителі наші! — кажу. — Будуть давати. Їй-богу, даватимуть. Я з них і шкури постягую.

Стягівайт?.. Очень карош — стягівайт! Ауфвідерзейн!

Нетесаний ще раз владним зором пробіг по спинах молільників. Видивлявся — з кого першого починати шкуру тягти?

Те, те — узрів. Біля страховидної картини «Грішне пекло» стояв Юхимка Безштанько і реготався. Мальовниче полотно жахливими діями спиняло кров у слабонервних, та не застигла вона у юного, веселого Юхимки. Він безбоязливо старшому чорту язика показував.

— З тебе, дурненького, й почнемо, — вирішив Нетесаний і штурхонув свого поплічника Сидора Розтесаного: — Страж! Не дрімай!.. Бачиш, голопузе з нечестивим побраталося. Слідкуй!

З Юхимкою довго не церемонилися. Прямо на порозі храму божого схопили і огородами повели в холодну.

Розмова коротка: сиди, кари жди. Але негадано і для хлопця, нежданo і для волосних церберів очікувана кара — стьобати батогами — відкладалася.

Юхимця попередили: не скидай штанів, тобі повезло. Тебе в хороше діло включили. Ти повинен очолити бунт в селі.

Волосні карти переплутала ранкова подія. Удосвіта край села фельдфебель німецької компанії з убогої повіточки тягнув рябе порося. А якась добросерда душа взяла і сухою довбнею торохнула по фельдфебельській касці. Чавунна європейська каска не витримала замашненького вдару: фельдфебель спустив дух.

З повіту й прилетіла інструктивна телеграмка: «Не скупіться на вигадки. Уміло організуйте бунт».

Інструкція гласила по пунктах: а) виявити — хто довбнею махав; б) хто рогачем штрикав; в) коли не штрикали і не махали, то чому не штрикали, чому не махали; г) довбні, голоблі, кочерги, рогачі, не гаючи часу, — конфіскувати. Примітка: сюди включайте і гострі веретена. Чого доброго, войовничі українські молодиці почнуть штрикати у ясновельможні очі самого пана гетьмана; д) за одним рипом з мужеського сословія юхтові чоботи постягайте. Примітка: пильна розвідка головної управи державної варти пронюхала: бунтарі в чоботях розносять вогненно-запальні прокламації «Землею будем володіти, а паразитів жде біда».

Хлопчика схиляли до бунтівної експансії два майстри допитів — Нетесаний і Розтесаний. Припрягли сюди і двох волосних писарів — Власа Квача і Власа Деркача.

— Послухай, хлопче! Послухай доброї ради. Нас урятуєш, — сам будеш на казенних харчах розкішно жити. Тобі байдуже, де гнутися: під тином чи в тюрмі. У камері ти будеш жити, як у бога за пазухою. Подадуть, принесуть і віднесуть. Матінку твою не забудемо. Возик соломки підкинемо... Картоплі пудиків два дамо. Зроби людям вдоволь-ствіє... Ми тебе навчимо, що казати і як бунтувати. Сюди надвечір з повіту приїде дуже пишна пава. Пава квола, порох сиплеться, з носа соплі течуть, а бач — воно велике цабе! Скажи — почепіть моїм слугам цяцьки-хрести! І будьте ласкаві — почеплять! А тобі язик не всохне пару слів сказати: «Ваша...» Власе! Як воно там величається?

— Ваша... Ваша... Ваша екселенція!

— О! Ти так і починай: «Ваша есенція!..»

— Сидоре Сидоровичу! Не есенція, а екселенція!

— Ага! Говори — «...екселенція! Хотів вашій екселенції закласти під язика стрихніни і есенції...»

Писарі перебили:

— Не по формі. В інструкції за стрихніну нічого не сказано.

— А за миш'як?

— Миш'ячок — вірне дільце! — гукнув Розтесаний. — Отакенька крапелька, та хай він буде розпронайвельможніший, ураз ноги витягне. Чули, коли становому приставу краплину капнули — готовий! Витягся!.. Жінка вдавила, а написали: «Загинув на посту, вилами закололи».

— Ближче до діла. Власе! Прочитайте інструкцію вголос.

Деркач тримав, Квач читав: «Понеже на світлу особу — ясновельможного пана гетьмана Скоропадського — почнуть тюкати, недостойно гукати і крамольні дулі давати, бунтарщиків забирати, а їхні подвір'я під мітелку замітати... Рекомендуємо — бунтарські вчинки зафіксувати грамотними протоколами...»

— Годі! Хватить!.. Отак понеже і зробимо. Винось потрета!

Винесли. На свіженькому портреті стояв гетьман, лисий, з кинджалом на поясі, в оксамитовій черкесці.

Головний допитувач Сидір Нетесаний урочисто накинув волосного цепа і перехрестився.

— Господи, благослови! Юхимку! Підходь ближче і гукай — тю!

Хлопчина підійшов до портрета ближче і несміло та чемненько вигукнув:

— Тю на вас!..

Нетесаний продиктував: — Пишіть, Власе! Гукав: «Лупатий, пихатий, пикатий, чорт булькатий!..»

— Дядьку! Я ж такого не казав.

— А хто тобі не велить — кажи! Кажи: «Ех ти, голова, голова! Клепки нехвата, а на трона поліз».

— А може ж, вони розумні?

— Не твоє діло, розумний чи дурний. Скажеш — розумний, ніхто ж не повірить. Ніякого бунту не буде... Треба гукати до пуття, резонно! Отак: «Йолоп! Лантухом намаханий!..» Ось таке вигукуй. Щоб щось сурйозне в протокола записати. Повторюй за мною: «Ножаку почепив? Злодіяка!..»

— Хто його зна, може, вони і не крали?

— Твоє діло теляче. Ти повторюй: «У, у!.. Розбишака! Сів на нашу голову!..» Ви, Власе, усе записали?

— Як ви диктували, я так і оформив.

Допит перервав голосний дзвоник. То повітовий сановник у супроводі ескадрону німецьких драгунів котився фаетоном до волосної управи.

Допитувачі заметушилися.

— Власе, кінчайте! — наказав Нетесаний. — А ти, дурне, закругляйся — тикни дулю пану гетьману.

— Дядьку! А може, дві?

— Та хоч і чотири! Тільки швидше... Ось уже під'їжджають.

Повітове цабе, не встаючи з фаетона, забелькотало: «В'яжіть!.. Паліть!..»

Воно, вибачайте, як у Західній Україні кажуть: у дорозі дуже ся напудило...

По шляху двічі умирало... З густих кущиків повстанці упоперек стріляли.

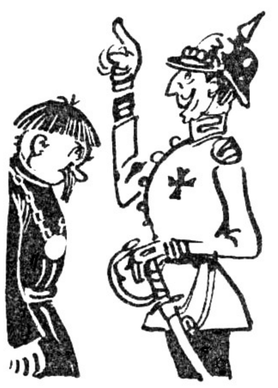

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. Б. ГЛИВЕНКА

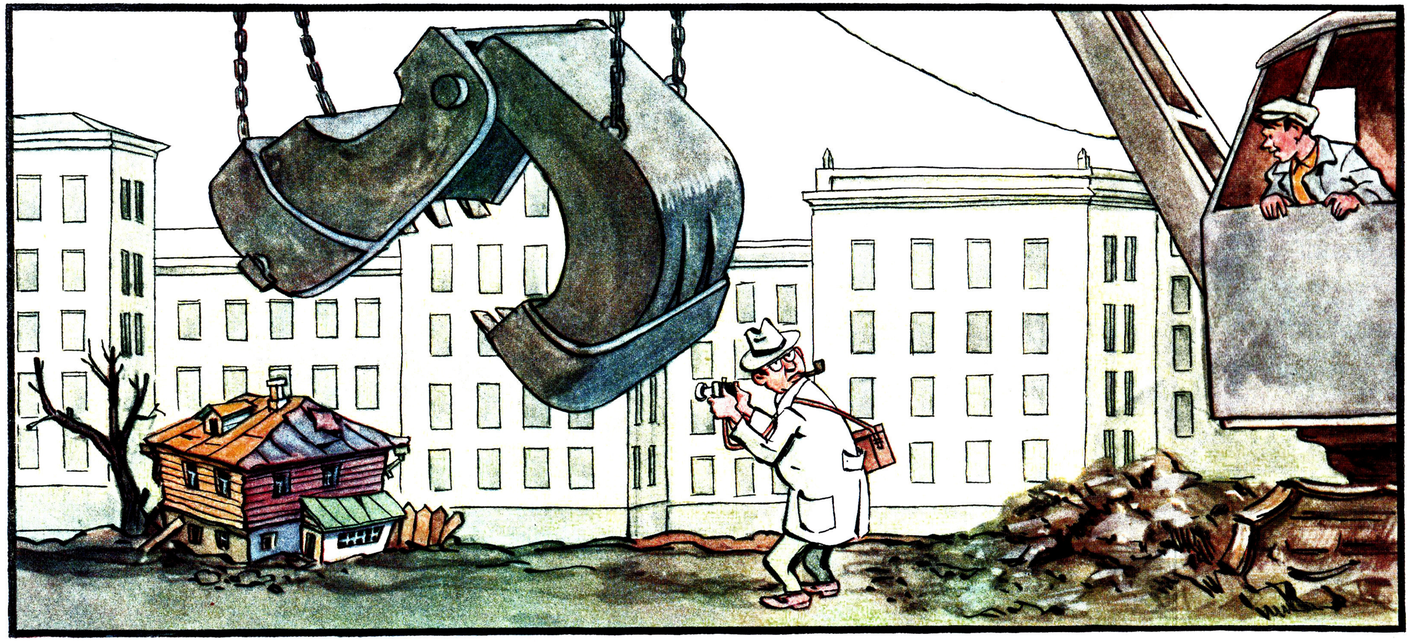

— Фотографуйте швидше, бо ми його знесемо зараз!

Стислі думки

— Зійшовши на трибуну, не думай, що ти вищий від усіх.
— Без труда і шапки не скинеш.
— Море шліфує камінь, життя — людину.
— І в маленькому ставку велика риба росте.
— Малесенька лінь — великого ледаря родить.
— Вогонь соломі не товариш.

— Що до чого, а хрін — до холодцю!
— Не той керівник, що кричить, а той, що розумному вчить.
— З найкращих обіцянок калача не спечеш.
— На старій славі, як на старому коневі, далеко не поїдеш.
— Дивлячись на пляшку, згадай про мітлу.

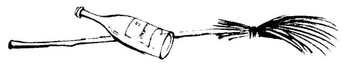

— На міцному дубі і зимою листя держиться.
— Цитуючи чуже — не думай, що ти багато знаєш.
— І одне дерево ліс береже.
— Для п'яного мужа — перший друг калюжа!

— Для п'яного шофера — усі стовпи на дорозі.
— Не всяку калюжу з міськради видно.

Подав І. РЯБОШТАН (м. Черкаси).

Народні усмішки

ЯК ПАН КАРЕТОЮ ЧВАНИВСЯ

Приїхав з міста у село пан в позолоченій кареті на ресорах. Іде, підскакує, задирає носа та все питає в зустрічних, скільки, по-їхньому, коштує його карета.

— А хто її знає, скільки вона коштує... — хитають головою люди.

— А ти, Іване, скільки за мою карету дав би?

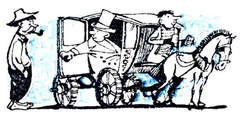

А Іван, не довго думавши, і каже:

— Як не під'їси, то й за черству паляницю віддаси!

Пан набурмосився і поїхав собі геть.

Повідомив М. Л. ПАРХОМЕНКО (Чернігів).

ТОНКИЙ НАТЯК

Прийшов раз селянин до пана з якимсь проханням, а з ним і малий хлоп'я приплентало — його дитина. Пан сидів за столом під розкішною липою і теребив варене яйце, снідав на свіжому повітрі. Малий побачив — засопів, запхинькав, засмикав батька за штаньку, показуючи пальцем на панський стіл: «Тату, я хочу...»

— Цить, — гримає на нього батько, — не скигли. Пан не свиня, щоб ціле яйце з'їсти, вділить і тобі половину.

ОСОБЛИВІ ПРИКМЕТИ

Судійський писар записував по порядку дані одного підсудного, все, як належиться, як того вимагав протокол: прізвище, рік народження, стать і таке інше. Та от дійшов до графи «особливі прикмети».

— Ну, які там у тебе особливі прикмети?

— Не знаю, — знизав бідолаха плечима, — ніяких.

Оглядав, оглядав його писар зі всіх боків...

— Ніяких... — передражнює невдоволений писар. — —Легко тобі балакати. Що ж я — через тебе повинен графу пропускати? Знаєш, як нашого брата за такі штуки... Ну от скажи, хто такий Гамлет, принц датський?

— Не знаю, — відповів сердега.

— То ж то,— буркнув писар,— і в графу «особливі прикмети» вписав гусячим пером: «Не знає, хто такий Гамлет, принц датський».

Повідомив В. В. ПОЛІЧКОВСЬКИЙ (м. Знам'янка, Кіровоградської області).

Чудо під містом Володимиром

Кілька років тому на пустирі під стародавнім містом Володимиром, що на Волині, з'явилися якісь невідомі люди.

Вони щось оглядали, вимірювали, робили позначки на картах.

А трохи згодом, біля фанерної, нашвидко зведеної контори з незвичайною для цієї місцевості табличкою «Шахтобуд» зупинилися в нерішучості два вуйки.

— Що ви там розглядаєте? — звернувся до них начальник будівництва Онисим Антонович Курмаз.

— Та дивимося, товаришу начальнику, що то є за фірма. Чи варт з нею справу мати.

І, переступивши поріг контори, поцікавилися:

— То оце тутка вугілля знайшли?

— Саме тут.

— Жартуєте, товаришу начальнику, — копирснув землю один з вуйків. — Де ж воно?

— Глибше, глибше копати треба... Метрів так на 400—500.

— Йой-йой... А як ви його этамвідти дістанете?

— З вашою допомогою й дістанемо, — посміхнувся Курмаз.

— То оце ми з швагером прочитали афішки, що ви їх всюди розклеїли, та й вирішили: зайвий карбованець у кишені не заважить.

— Сокири маєте? — спитав Онисим Антонович.

— Як-то можна в господарстві без сокири?

— То приходьте завтра з сокирами, будемо бараки для робітників будувати...

А за кілька днів на пустирі, що розкинувся на кілька десятків кілометрів від міста Володимира на захід до річки Бугу, завирувало життя.

Чи то від гуку й гамору, що здійнявся над сонним, вікамиі не тронженим краєм, чи від гуркоту дивовижних машин, що з'явилися в цьому глухому закутку Полісся, — у своєму фамільному склепі прокинувся князь Януш Радзивілл — колишній володар земель, лісів і маєтків у Цумані, Олиці та по інших районах Волині. Прокинувся, чхнув, витер рукавом носа, прислухався.

— Який-то чортового батька син гамір зчинив? — подумав про себе. — Чи не хлопи, бува, знову збунтували? Адже я переконливо довів у сенаті, як добре живеться хлопам у нашій державі. Такої свободи вони ще не бачили. Але невдячне бидло не розуміє як ми про нього дбаємо!..

І пригадав князь Януш Радзивілл судові процеси у Володимир-Волинському, Дубні, Ковелі. Тоді було засуджено і кинуто до в'язниці сотні непокірних хлопів.

Раптом схопився, мов ошпарений. Перед очима постав палаючий маєток.

— Як там зараз? Це ж стільки років мене не було!

Висночив Радзивілл із склепу і подався битим шляхом до своїх маєтностей.

Скоро казка розповідається, та не скоро діло робиться.

Добрався князь Януш до волинських земель, вийшов на широкий шлях, оглянувся навкруги.

Від самого Володимира, залита вранішнім сонцем, бігла асфальтована дорога. Обіч неї, де колись рябіли смужки бідацьких нив, тяглися безкраї масиви. А ген на обрії, де, розважаючись полюванням, гаяння ви колись хортами зайців, красувалося велике місто з багатоповерховими кам'яницями, з копрами шахт і заводськими димарями.

Мимо шляхом мчали легкові машини.

Вийшов Радзивілл на шлях, підняв руку.

Аж зубами клацнув, упізнавши у власникові машини одного з своїх колишніх наймитів.

— Хто хлопа в машину посадив?! — заволав він не своїм голосом.

«Божевільний чи наклюкався?» — подумав власник машини і вголос промовив:

— Сідай чи що, підвезу до Нововолинська. Та не затримуй. Мені на вісім у забій.

Затиснувся князь Радзивілл у машину, сидить, зубами скрегоче.

Аж ось і місто.

Машина мчить широкою асфальтованою вулицею. Обабіч шумлять розкішні парки.

— Перше місце по озелененню серед шахтарських міст України у нас, — з гордістю промовив власник машини, — людині без садів та парків не можна... А в нашому молодому місті, якому й десяти років нема, як не є, до п'ятдесяти тисяч люду живе.

Мимо пропливають багатоповерхові будинки, телевізійна вишка, готель, Палац шахтарів, стадіон, театр, музична школа, гірничий технікум...

— Прокинувся б котрий з тих паразитів, що колись павуками на Волині сиділи... — вів далі власник машини, — та подивився, як його колишні наймити, яких він вважав за бидло, господарюють нині... Петро Королюк — бригадир вибійників шахти № 6 — щовихідного власною машиною з усією сім'єю в Локачі на прогулянку їздить. Василь Хренюк — машиніст вугільного комбайна — депутат Верховної Ради Союзу РСР... А мамаївці Ананій Приступа, Петро Баклан, Володимир Федоренко, що по 2—3 тонни вугілля на кожного члена бригади понад план дають, Мамая доганяють... Та хіба всіх перелічиш... А чи давно тупцювали вони біля контори з табличкою «Шахтобуд», прийшовши найматися на роботу, дивувалися, де те вугілля в їхніх краях знайшлося... Що з вами? — звернувся до пасажира...

— Зупини! — заволав Радзивілл.

Виліз із машини князь і розсипався прахом. Щоб більше уже не проживатися.

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

Як мед, так і ложкою

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

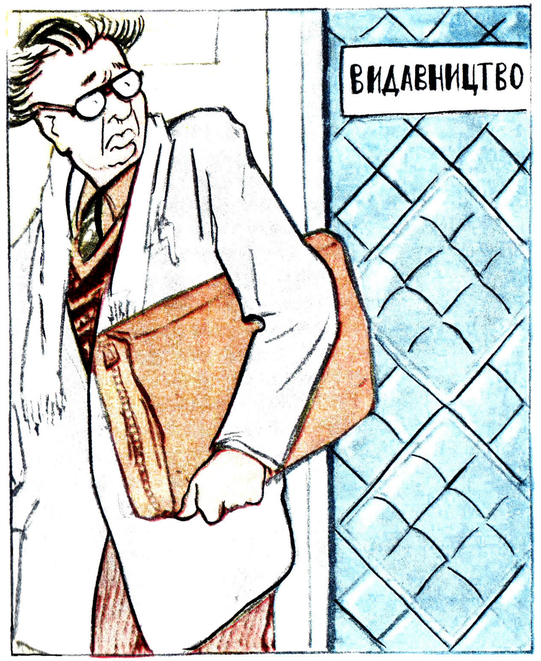

— Приніс роман на сучасну тему, так ще вимагають, щоб був добре написаний...

Защо діда Кіндрата полюбили дівчата

Спокійно вмився дід Кіндрат,
Вечеряти сідає.
Втомився трохи — він телят
В колгоспі доглядає.

Наївся, встав...— Ану, стара,
Давай сорочку білу,
Мені до клубу йти пора,
Мене чекає діло.

Об скриню брязнули ключі.
Стара бурчить сердито:
— Яке там діло уночі?
Чого туди ходити?

А їй у відповідь Кіндрат:
— Того, що вже стара ти.
Почну ходити до дівчат,
Почну парубкувати.

Прожив з тобою сорок літ,
А що із того толку?
Оце зустрів біля воріт
Ганнусю-комсомолку.

— Прийдіть до клубу на часок,—
Благає та вмовляє.—
Увесь дівочий наш гурток
Вас бачити бажає.

«Чого?» — питаю, «Це — секрет...»
Сміялась, жартувала
Та ще й коробку цигарет
Мені подарувала.

Сорочку свіжу дід надів,
Зітхнув: — Погано трошки,
Що в нас нема отих духів —
«Душистого горошку».

Поправив шапку на ходу,
Цигаркою затягся:
— Якщо до ранку не прийду,
Шукай мене у загсі.

* * *

Ой, пізня, пізня вже пора,
А дід не йде до хати.
«Здурів, — злякалася стара, —
Піду його шукати»...

У клубі тихо. За вікном
Шумлять дуби зелені.
І чує баба: сміх дзвінком
Розсипався на сцені.

Вона завісу відвела
Тремтячою рукою
І — зачарована була
Картинкою такою:

На світлій сцені — гурт дівчат,
Немов живий віночок,
А серед них старий Кіндрат
Як батько серед дочок.

І — наче впала з пліч гора.
Все зразу зрозуміла...

* * *

Кіндрата в вечір той стара
З усмішкою зустріла.

А він прийшов — ну, наче ніч,
Старого не пізнати.

— Чого це ти? У чому річ?
Чого сумний, Кіндрате?
— Та, — каже, — радувався здря.
Утіхи дуже мало.
Сказали грати Пузиря.
Цього ще бракувало!

Ніхто, говорять, на весь світ
Не зможе грати краще.
У вас, говорять, і живіт
І шия підходящі.

Не в міру, значить, роздобрів...
Сміється, вражма мати.
Це через тебе Пузирів
У п'єсах мушу грати!

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На діючому вулкані.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НЕПРИЄМНА ПОПУЛЯРНІСТЬ

Є в італійців така приказка: добре тому, у кого дядечко папа. Та не кожному щастить такого дядечка мати. А от братам Пачеллі — Джуліо і Маркантоніо — повезло, у них дядечком справжній римський папа — Пій XII.

Папські племінники під Пієвим крильцем у Ватікані мають підходящу роботку. Вони керують фінансовими справами папської держави. Керувати є чим, бо ватіканський капітал лише в акціях різних італійських та іноземних компаній становить 12 мільярдів доларів.

Де тільки не шастають папські акціонери! Навіть у картярські будинки гроші вкладають. Відоме казино в Монте-Карло на одну чверть належить папській касі: 25 процентів акцій цього легковажного закладу лежить у папському сейфі.

Є що рахувати папським племінникам. Тільки папа дуже не любить, коли ці підрахунки ведуть сторонні особи. Заїкнулася була про папські грошики італійська газета «Експрессо», розповіла своїм читачам деякі деталі, так папа відразу ж образився. Французький журналіст Роже Пейрефіт теж згадав у своїй статті про фінансові афери папські, а папа його до суду.

Певне, не всяка популярність приємна!

НЕТЯМУЩІ ШОТЛАНДЦІ

До чого ж нетямущі люди живуть на шотландському острові Південний Уїст. Не розуміють, що ракетні бази, які споруджуються біля їхніх сіл, будуються для їх захисту.

Військові інженери сподівалися, що селяни зустрінуть їх хлібом-сіллю. А вийшло навпаки. Селяни зустріли учених вояк кілками і косами.

Зустріч була такою палкою, що будівники, тікаючи, навіть розгубили геодезичне приладдя.

Провівши «дорогих» гостей, мешканці острова обнесли місце, призначене під базу, колючим дротом і виставили пікети.

Деякі лондонські газети висловлюють жаль з приводу цього непорозуміння.

Дійсно, важко порозумітися з атомною ракетою, що стоїть у тебе під хатою, і з атомною бомбою, що висить над головою.

КАПІТАЛІЗМ...

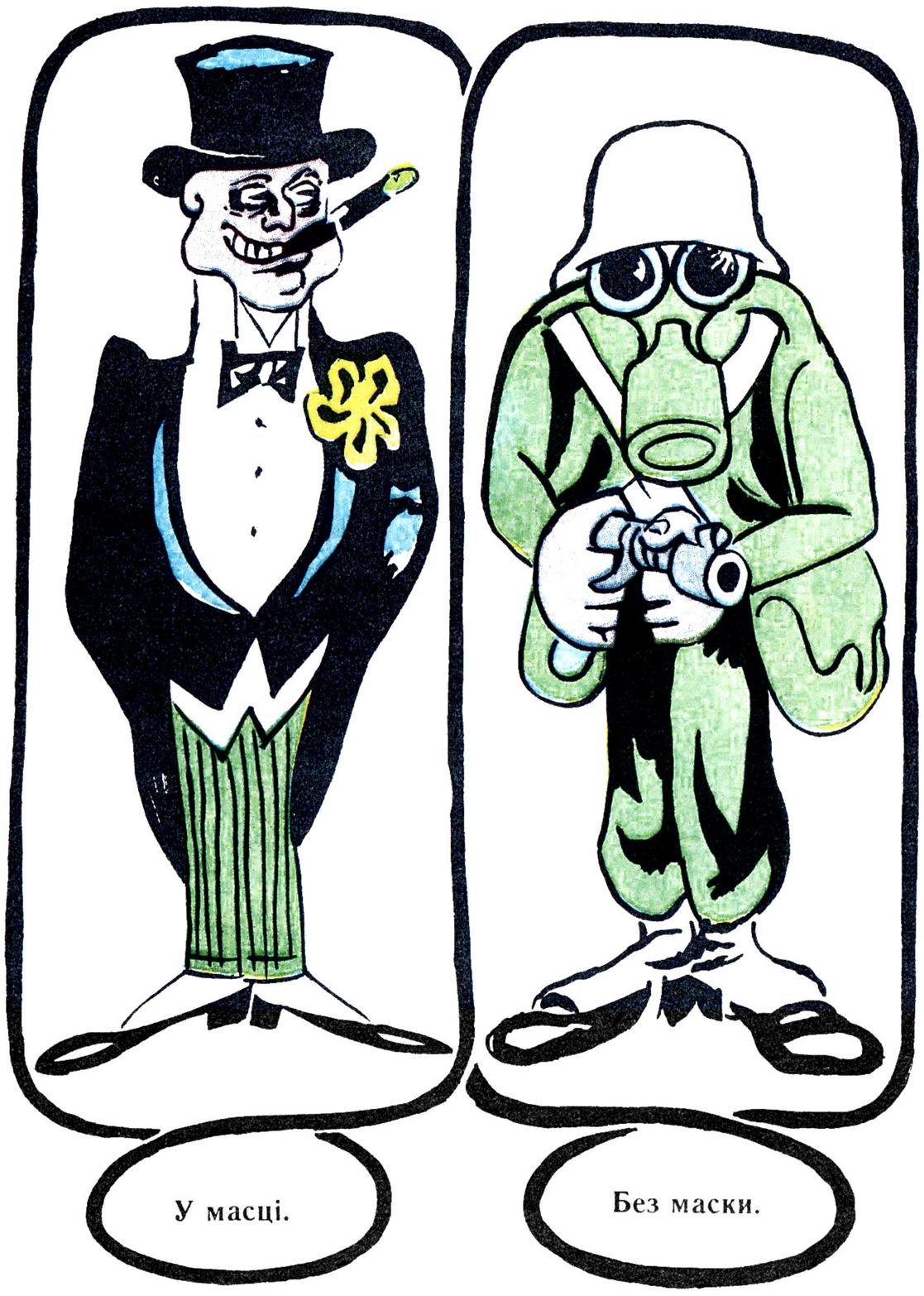

(«Дикобраз» — Прага)

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

«І хлопчики криваві ув очах...»

СТАНОВИЩЕ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ

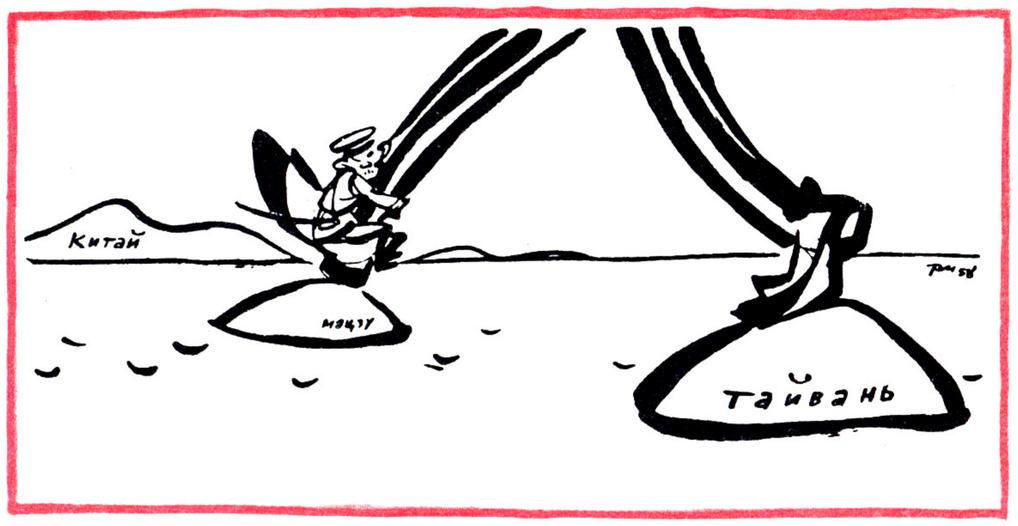

Чан Кай-ші: — Гляди, дядьку, не посковзнися, бо тут дуже глибоко.

(«Стършел» — Софія)

Мал. Л. БОЙКА

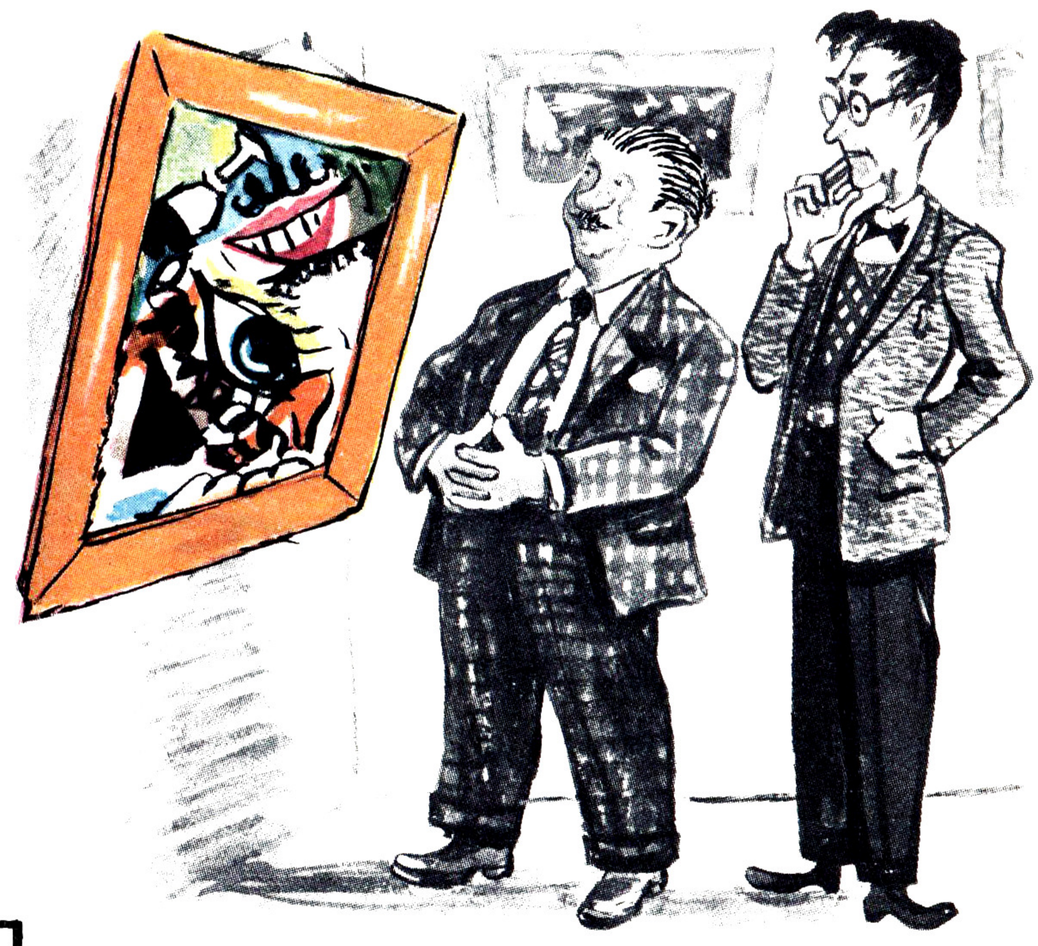

— Так це ж цілком реалістичне полотно!
— ???
— Художник назвав його «Маячнею».

Народні усмішки

ДЕ ВЗЯЛИСЯ СТРАЖНИКИ

У 1905 році, коли сільські власті, особливо пристав, були налякані революційними виступами селян, стражники щоночі бігали попід хатами, у яких довго світилося, шукали тих, хто читає заборонені книжки. Якось серед ночі вони вдерлися в хату бідного селянина, в якого зібралися сусіди проти неділі — поспівати, поговорити. Вигнали стражники людей і почали прискіпуватися до хазяїна, чого світиш та чого не спиш... У того селянина доживав віку старий-престарий дідусь, років так з вісімдесят з гаком йому було, з ліжка вже майже не вставав.

— А йдіть-но, хлопці, до мене, — покликав нежданих гостей дідусь, — сядьте отут, я вас щось спитаю.

Стражники посідали біля ліжка.

— Знаєте, хлопці, відкіля ви взялися на світі?

— Ні, не знаємо.

— То слухайте. Зліпив бог із глини першу людину, почистив її, дмухнув — людина струснулася, зняла шапку, сердечно подякувала й пішла...

— Нам ніколи теревеньки слухати! — перебив старого один із стражників.

— Ні, ні, ви послухайте. А недалечко від бога стояв лукавий, побачив, що робить бог, та й собі почав ліпити якесь опудало. Довго ліпив, довго причепурював. Потім заходився дути на нього... Дув, дув, — нема толку, не рухається опудало. Тоді лукавий попросив бога оживити те опудало. Бог спочатку не погоджувався, а потім таки дмухнув. Схопився чортів виліпок на ноги та зразу ж до бога:

— Де твій паспорт?

Бог розсердився і плюнув йому просто в пику. І від того на лобі у нього причепилася кокарда. Ото від того чортового виліпка ви й пішли на світ. Ідіть тепер спати!..

Записав ЧЕКМАЛЬ О. Г. (с. Помоклі, Переяслав-Хмельницького району, Київської області).

ПАРТИЗАНИ

Недалеко від міста Бердянська, на березі степової річки Обіточної, розкинулося велике село Партизани.

Ось що трапилося в цьому селі в роки Вітчизняної війни. У вересні 1943 року фашистські війська під натиском Радянської Армії тікали з приазовських степів. Одного разу в село заскочила машина з фашистськими розбійниками. Вони хотіли пограбувати колгоспників.

Фашисти зупинились серед села. Кругом ні душі, лише на загаті сидів дідок Оксентій. Такий собі маленький, глухуватий і підсліпуватий дідок.

— Ей, ти! — закричали на дідка фашисти.

Дідок почув і сміло підійшов до машини.

— Кажи, як село називається? — запитав перекладач.

— Га, що?!

— Село як зветься? Застрелю! — загорланив перекладач.

— Ага, село. Партизани, Партизани зветься,— сказав дідок.

— Партизани?.. Партизани?.. — заверещали на машині фашисти. Загурчала машина, і лише курява піднялася на вигоні.

Бачте, як добре, коли село гарну назву має!

Записав у с. Партизани (Запорізької обл.). Ол. ОГУЛЬЧАНСЬКИЙ.

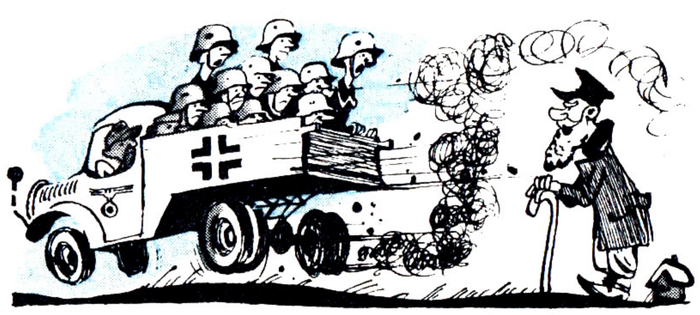

ПІД ЛІВАНСЬКИМ КЕДРОМ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

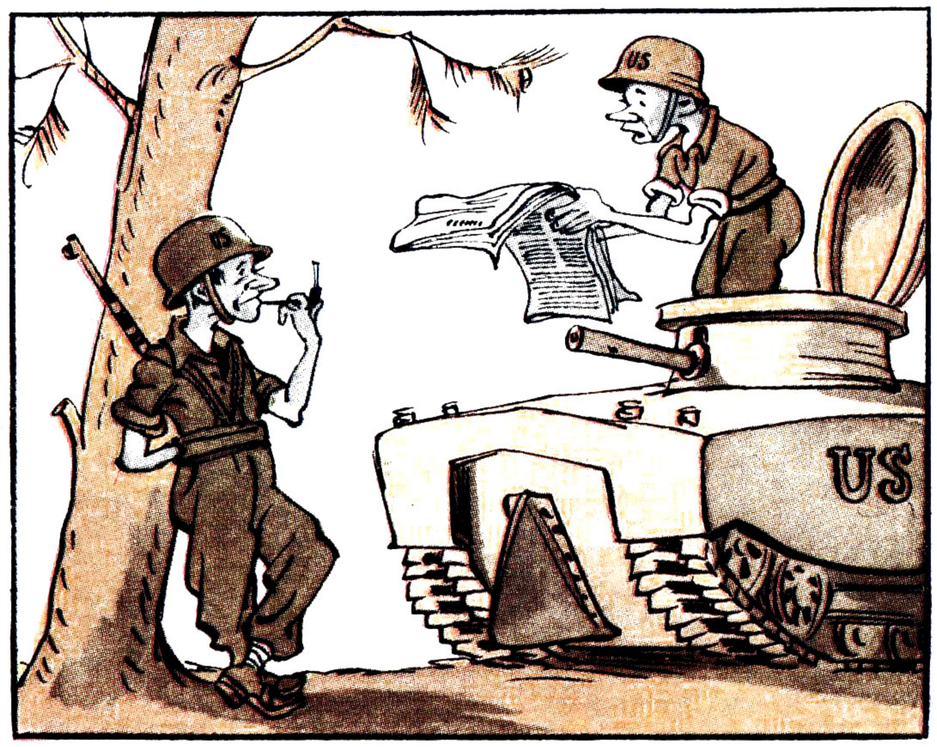

— Якщо вірити нашим газетам, Джон, то ми з тобою давно вже дома.

Сатира Христо Смирненського

АХМЕД НА МІНАРЕТІ

— Двадцять літ мені минає,
жив я в радості й журбі.
Молодість уже спливає,
а й не знаю, далебі,
що навколо буде видко,
як зійти на мінарет! —
мовив так і вгору швидко
рушив східцями Ахмед.
Із мечеті без запинки,
ставши там на висоті,
вгледів вулиці, будинки,
мов на мідному листі.
Перед поглядом базари
сяють безліччю прикмет,
бачить буйні там чинари
зачудований Ахмед.
А які он люди, коні,
спробуй звідси їх розгледь:
мов мачини на долоні,
лиш ворушаться ледь-ледь.
— Та й дрібні ж ті люди бідні! —
угорі Ахмед зітхнув: —
а до чого жалюгідні, —
це сьогодні я збагнув!
Під мечеттю діти грались
тут на вулиці одній
і такий зчинили галас —
дітвори був цілий рій.
Очі пнуть до мінарета —
чорна цятка — що за знак? —
знизу їм того предмета
не розгледіти ніяк.
Довго думали, гадали,
порішили під кінець
і одразу закричали:
— Це над нами горобець!

*ЕПІТАФІЇ АВАНСОМ АНТАНТІВСЬКИМ ВОЖДЯМ**

ЛОЙД ДЖОРДЖ

Борець, що ліг в німий цей гроб,
кривавий хтів зробить потоп;
і мріяв, ще як верховодив,
звільнити світ од всіх народів.

ПУАНКАРЕ

Спить тут міцно той, ким при житті
Францію розп'ято на хресті.

МИКОЛА РОМАНОВ

В селі у Царському, як ніде,
їв, пив і у тюрмі сидів.
«Все в світі колесом іде» —
це дуже добре він довів.

---

* Не гарантую, що земля не викине їхніх трупів. (Прим. автора).

Христо Смирненський (1898—1923) — видатний болгарський революційний, пролетарський поет, великий майстер політичної сатири. Гостро і дотепно висміював він реакційних діячів, ворогів революційного руху, ворогів болгарського народу.

Подаємо кілька сатиричних віршів Христо Смирненського.

Марш радикалів

Товаришу редакторе!

Я дізнався, що радикали оголосили конкурс на написання солодкозвучного партійного маршу, і, усвідомлюючи, що тільки маршу їм і бракувало, щоб досягти влади і повести не лише Болгарію, а все людство до культурного, літературного та соціального піднесення, я пропоную вищій партійній раді радикально-демократичної партії такий свій скромний проект маршу радикалів:

ВПЕРЕД—НАЗАД!

Уперті радикали ми,
йдемо у бій жорстокий.
Часи потвор ми хвалимо,
як символ наш високий.
Вперед, назад!
Назад, вперед!
Могутньо, влад, —
Хоч під багнет!
Тримайте-но, сподвижники,
по сосці у губах.
Ще є, ще є в нас книжники,
їх безліч по світах.
Шовковий шмат —
наш стяг — віват!
Назад, вперед —
вперед, назад!
Ми маємо традиції,
в традиціях розраду —
при всякій коаліції
тягтись хвостом позаду.
Назад — вперед!
Вперед — назад!
Авторитет
росте встократ!
Хай стали дні трагічними,
все ж будем далі йти
безумно, героїчно ми
без честі, без мети.
Вперед! Вперед!
Назад! Назад!
Брехні букет,
підлоти чад!

ГАВРОШ.

Переклад Д. БІЛОУСА.

МОССУЛЬСЬКА НАФТА В ЛОЗАННІ

Лорд Керзон, джентльмен
статечний,
У кріслі-гойдалці сидить
Й питає, хмурий, хоч і гречний:
«Це хто ж тут нафтою смердить?

Ми всі салонні, всі паркетні,
То за які ж такі гріхи
У наші пахощі шляхетні
Ввірвались нафтові духи?»

І Стандарт-компані не знає,
Й Пуанкаре не добере —
В Лозанні нафти ж мов немає,
А дух од неї так і пре!

В Ісмет-паші лице всміхнулось,
Але сидить, немов не він,
А Муссоліні навіть чхнулось —
Синьйору вадить газолін.

Лорд Керзон підморгнув лукаво:
«Ісмет-паша не в курсі справ?
З собою ж він — це так, цікаво? —
Зразків моссульських нафт
набрав?»

«Я в Анкарі лишив зразки ті,
Не взяв сюди заради вас,
Бо ви ж вельможні, іменити,
Вам не пригоже нюхать гас».

...Лорд Керзон загойдався в кріслі
Й сказав од серця повноти:
«То треба по зразки, я мислю,
Нам в Анатолію піти.

Отам на нафту дешевизна,
Не прогадаєте, мосьє,
Чичерін вам те саме визна, —
Бо й він же нафту продає».

«Чи ж так? Ви, сер Чичерін, правду,
Так, як гадаєте, скажіть!»
«Так, легко запалити нафту,
Та дуже важко погасить!»

1922.

Переклад М. ЛУКАША.

ОБСЛІДУВАЧ ПРИЇХАВ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

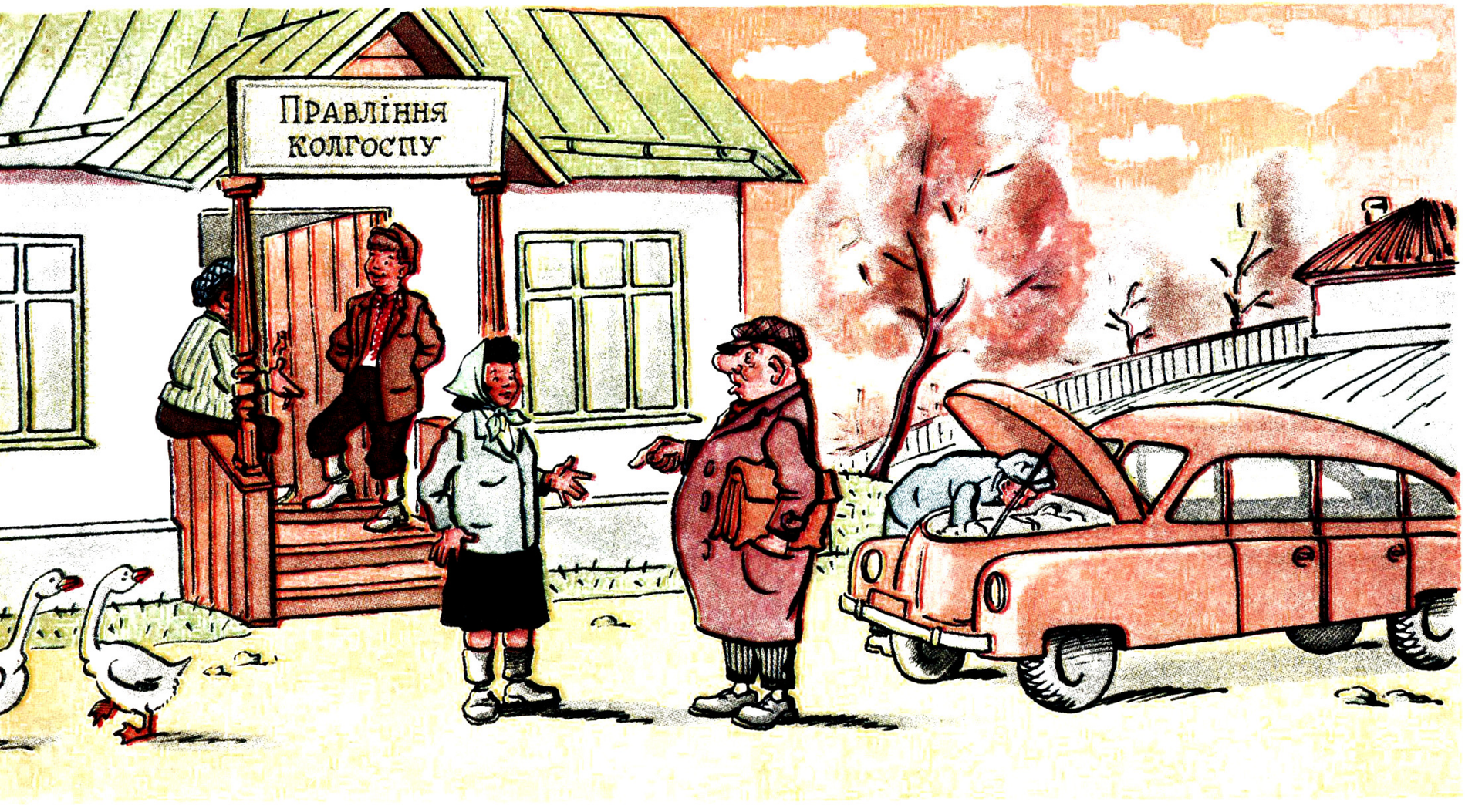

— Покажіть, як працює ваша тваринницька ферма, тільки, будь ласка, в трьох примірниках.

Народні усмішки

ВІДГАДАЙ...

Жив колись один пан. І була в того пана така звичка: візьме в кишеню кілька карбованців, потім покличе кого-небудь з кріпаків і, засунувши руку в кишеню та подзенькуючи там грішми, запитує:

— Ану відгадай, стерво, скільки грошей в моїй кишені?

Ну, звісно, знизує плечима кріпак, — хіба взнаєш...

Стоїть і мовчить...

А пан кричить:

— Ну, так скільки?

Що тут робити? Ну й скаже кріпак, приміром, що в пановій кишені десять карбованців.

А пан зарегоче і гукає на весь двір:

— Йолоп! Тільки п'ять! А раз не вгадав, то піди на конюшню і хай тобі десять разів батога всиплять.

Був у того пана коваль Гаврило.

Покликав його колись до себе пан, подзенькав монетами в кишені і теж заставив коваля відгадувати.

Не відгадав той, звичайно, і послав його пан на конюшню.

Запеклося від образи серце коваляве.

Одного разу панів конюх захворів, і везти пана в сусіднє село довелося Гаврилові.

От і поїхали вони лісом. Гаврило кіньми править, а пан в фаетоні погойдується та якусь пісню мугиче.

Коли — ні з того, ні з сього — зупиняє Гаврило коней, встає, бере в руки доброго батога, підходить до пана, та як уперіщить його від самої потилиці до закаблуків.

Пан як схопиться, як заверещить:

— Ти що, йолопе, на каторгу захотів?

А Гаврило, знай, періщить пана батогом та примовляє:

— А ти відгадай, пане, скільки разів я тобе батогом потягну, відгадай!

Відшмагав коваль пана і напівживого на дорозі залишив, а сам пішов світ за очі.

З того часу пан монет у кишені не носив і загадок не загадував.

Записав Ю. Г. ТРУФАНОВ.
(Київ).

ПРО СПРИТНОГО ГОЛОВБУХА

(НА ВІДОМИЙ МОТИВ)

Удовиці не любив,
Подарунків не носив,
Гроші просто з каси брав
І частенько випивав.
От було як!

Брав по сотні і по дві,
Пив до чаду в голові...
За сім днів п'янюга бісів
Так розтринькав тисяч вісім.
Ось воно як!

А раз таку штуку впер:
Ревізії носа втер,
Дебет з кредитом ізвів,
Сальдо з нею поділив.
Он було як! Істинно так!

Ревізія була мила,
Мотолизі все простила,
Сальдо навпіл поділила,
В акті його похвалила,
І була така!

А тепер ми кричатимем,
На весь голос гукатимем:
— За пияцтво і розтрату
В нарсуді його карати!
От йому що!

Надіслав Г. ТИТАРЕНКО.
(м. Сєвєродонецьк, Луганської області).

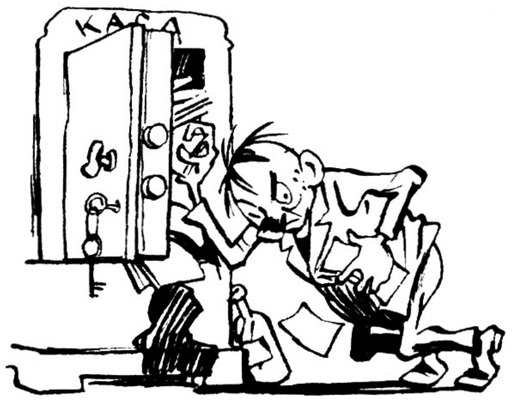

Частівки святкові про зорі чудові

В нас діла ідуть чудово,
Дорогі товариші.
За столом слова святкові
Ми вам скажем від душі.
Заспіваєм пісню щиру
Про нові шляхи-путі,
Про чудові зорі миру —
Ясні зорі золоті.

Що за знак на небосхилі?
Що за зірка угорі?
Ми зробили й запустили
В синє небо три зорі.
Ми зробили те, що треба,—
І для себе, і для всіх:
Не знімали зірок з неба,
А добавили своїх.
Пронеслись над Колорадо,
Вже летять над Тереком.
Тільки слід горить позаду:
— Доганяй, Америко!

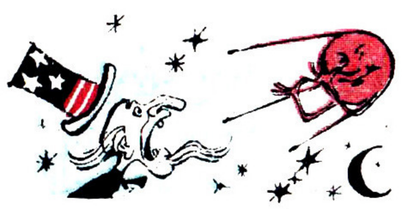

Ми у космосі бажаєм
Силами поміряться:
Хто проворніше літає,
Хто сягне до Місяця!
Дядька Сема тягне вгору,
Тільки ж крильця не ті...
А у небі — наші зорі,
Зорі миру золоті!

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я пропав! У нього підошви на два сантиметри товщі!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

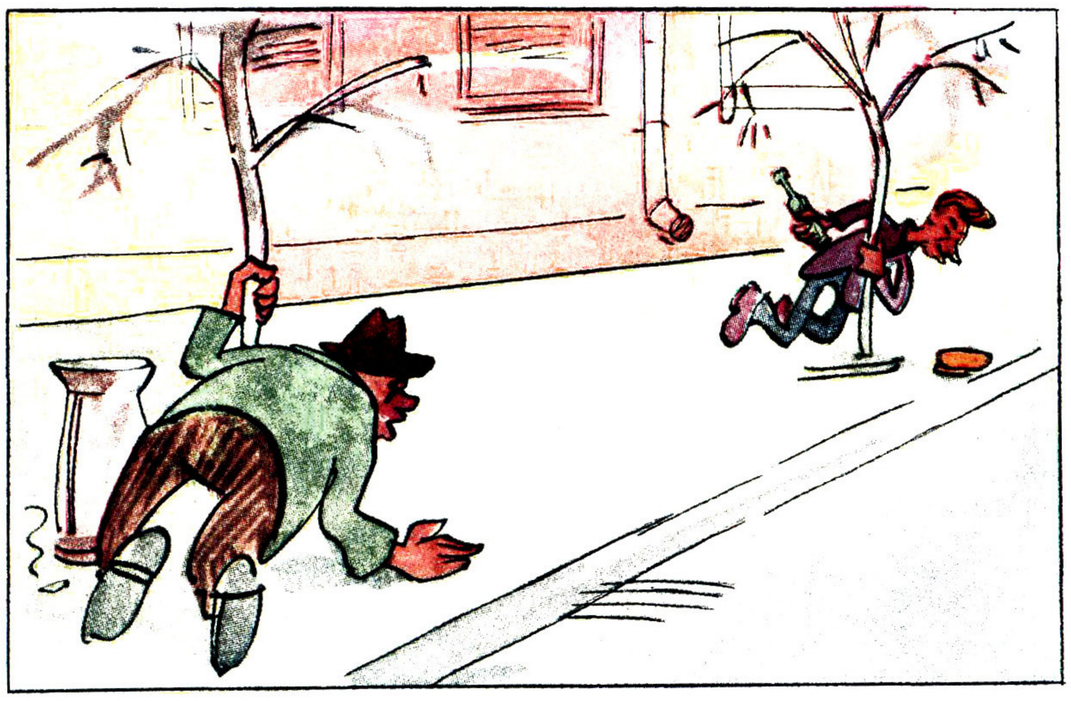

— Мій Сеня зовсім зіпсувався. Ось я до нього доберуся!..

Нічна пригода

Трапилося це в Одесі, по вулиці Леніна, № 17, у магазині медичної апаратури.

Увечері, коли продавці і завідуючий пішли додому, медобладнання, призначене для продажу, почало сваритися.

— Посуньтеся!— закричали дезкамери до рентгенівських апаратів.

— А чого це ми повинні посуватися? — зарепетували ті. — Самі он як розляглися! І вширину, і до самої стелі! Покупці об вас одежу рвуть!

— Та посунься ж добром! — встряв у сварку електро-автоклав. — А то як двину!

— Що? Ти нас двинеш? — ревнули рентгени. — Та ми тебе наскрізь і навіть глибше просвітимо!

— Дорогі друзі! — простогнало зуболікарське крісло, на яке були звалені купою його колеги. — Я тут давніше, ніж ви, і мені теж дуже важко дихати, але ви ж чули, що директор нашого магазина листувався уже і з головою міськради т. Ладвищенком, і з його заступником т. Гайдадіною, і з завідуючим обласним відділом охорони здоров'я т. Мельником. Але не дають нам приміщення! От ми й нагромадилися тут аж під стелю. Нам вісімсот п'ятдесят квадратних метрів треба, а ми на ста тридцяти навалені! На мільйон і шістсот тисяч карбованців нас тут зібрано! Що ж робити?

— Досить терпіти! — знову зарепетували дезкамери і ящики з хірургічними інструментами.

— Натиснемо, братці!..

— Тихо! — зашелестіла рентгенівська плівка. — Зараз же припиніть сварку! А то я як спалахну, то всім вам і навіть пожильцям, що над нами живуть, — погано буде! Мене тут аж три тисячі коробок — усе знищу пожежею!..

І хоч все це було сказано майже пошепки, — і рентгени, і дезкамери, і все інше медобладнання затихло.

...Коли ж згадані зуболікарським кріслом товариші припинять оці небезпечні сварки? Невже тільки тоді коли рентгенівська плівка здійснить свою погрозу?

Олекса ОЧЕРЕТ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Редакція одержала листа про те, що завідуючий Роменським паливним складом (Сумська область) Капітульський І. Н. займається шахрайськими махінаціями.

При перевірці факти повністю ствердились. Нарсуд Роменського району засудив Капітульського І. Н. до 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про сімейственість серед працівників колгоспу «Більшовик», Сколівського району, Дрогобицької області.

Секретар Сколівського райкому КП України т. Дробченко повідомив, що правління колгоспу звільнило з роботи завідуючого фермою колгоспу Михайлишина — двоюрідного брата голови колгоспу, лісника Михайлишина — рідного брата голови колгоспу, агронома Михайлишина — рідного брата голови сільради.

★ Голова колгоспу ім. Крупської (Золотоніський район на Черкащині) Моторний порушував Статут сільгоспартілі, купив без дозволу загальних зборів автомашину «Москвич». Про це колгоспники написали до Перця.

Факти, наведені в листі, підтвердились.

Рішенням загальних зборів колгоспу Моторного з роботи голови знято. Автомашину «Москвич» продано, а вартість її повернуто колгоспові.

Пошта Перця

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Поставив собі один чоловік хату та й накрив її ночвами...

Правда, друже, це на казку схоже?

У славному місті Лебедині та й навколо міста індивідуальні забудівники справді ночвами хати вкривають. Не подумай, що хатки маленькі у нас будуються, такі, що під одними ночвами вміщуються. Ні, Лебединська райспоживспілка одержала силу-силенну цих господарчих речей. Що з ними робити? От і додумалися люди крити хати ночвами. Невигідне, дороге це діло, але що ж...

Поцікався, Перче, хто у нас на Сумщині так намудрував та напланував з ночвами.

Якщо треба буде комусь шию намилити і спину напарити, то за прально - купальними посудинами затримки не буде.

М. КОРОТУН,
голова Лебединського колгоспу ім. Леніна.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Часто кажуть наші люди голові сільради т. Андріяшу М. І.:

— Біда може трапитись... Пожежний сарай треба ремонтувати. Протікає. Під час дощів усе водою заливається.

— То це ж добре. Мокрий сарай вогню не боїться!

— Дах прогнив, вночі зорі лічити можна.

— То це ж не сарай, а справжній рай! — сміється голова сільради.

Дотепний він у нас, Перче. Шкода тільки, що від його жартів смаленим пахне.

КОЛГОСПНИКИ.
с. Рудьківка, Бобровицького району, Чернігівської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ой, і міцний же чай продають у нашій Єлисаветградківській чайній! Аж дух забиває, коли п'єш. Одна тільки прикрість: ніколи цей чай не подають з цукром. Здебільшого — з оселедчиком, з огірочками або з грибочками.

— А хочете солодкого чаю, — люб'язно пояснюють офіціантки, — то заваріть його собі самі вдома, або ж на станцію Цибулеве сходіть. Це — недалеко.

А на станції Цибулеве чай ще міцніший, ніж у районній чайній. Рідко хто на ногах устоїть, напившись його.

От яким чаєм торгують у нас. Іншого діячі гродмадського харчування ще не навчилися заварювати. Технологія, ти, складна. Може б, ти, Перче, їх повчив?

Ф. КОРСУН.
пенсіонер, член КПРС з 1919 року.
Кіровоградська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Що таке метан?

Скажеш — горючий газ, який шахтарі «грим учкою» звуть. Помиляєшся. У нас, на Донбасі, цьому газові не дають гриміти. Його спеціальним дегазаційним устаткуванням відсмоктують з вугільного пласта і використовують як цінне паливо. Працюють такі дегазаційні механізми й у нас, на шахті «Пролетарська-глибока». Працюють так, що аж небу жарко: щодоби випускають у повітря 20 тисяч кубометрів метану.

Чому в повітря, а не в топки шахтної котельної, — про це вже хай т. Афендиков, керуючий трестом «Макіїввугілля», скаже. І хай ще скаже, чому він ось уже рік затримує видачу труб та інших матеріалів, потрібних для газифікації котельної.

Може, хоч ти, Перче, допоможеш нам вирвати ці матеріали у т. Афендикова, а то, сам бачиш, що з переводом котельної на опалювання горючим газом у нас діло не «вигоряє»...

С. ОРЛОВСЬКИЙ.
м. Макіївка, Сталінської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 20 (391) (на украинском языке). Підписано до друку 10. X. 1958 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 18812. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 5749. Тираж 200 000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ТІНЬ ДАЛЛЕСА

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА